

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 678/2020
13.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владете Станковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 524/18 од 16.12.2019. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 26/20 од 12.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.10.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу К 524/18 од 16.12.2019. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 26/20 од 12.03.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу К 524/18 од 16.12.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара коју је окривљени дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, те је истовремено одређено да ће суд, уколико окривљени у наведеном року не плати новчану казну, исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. Окривљени је обавезан да у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, плати на име трошкова кривичног поступка приватном тужиоцу ББ износ од 93.710,00 динара и Основном суду у Прокупљу износ од 2.000,00 динара, на име паушала.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1 26/20 од 12.03.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Владета Станковић, због

повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и на седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев поднет па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је приватна тужба приватног тужиоца неблаговремена, јер је поднета 06.12.2018. године, дакле, по протеку законског рока од три месеца од извршења кривичног дела које према наводима приватне тужбе учињено 23/24.06.2018. године. У вези са тим, бранилац у захтеву наводи да је погрешан закључак првостепеног суда да је тужба поднета у року предвиђеном чланом 65. став 3. у вези става 2. ЗКП с обзиром на то да је приватни тужилац против окривљеног поднео кривичну пријаву Полицијској управи Прокупље дана 26.06.2018. године због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ које се гони по приватној тужби, а не по службеној дужности, па је, према ставу одбране, очигледно да се приватни тужилац обратио ненадлежном органу и да самим тим у конкретном случају нема места примени члана 65. став 3. ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости којима се бранилац формално позива на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, али истиче да је приватна тужба поднета по истеку рока из члана 65. став 2. ЗКП, чиме суштински указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, из списка предмета произлази да је приватни тужилац ББ дана 24.06.2018. године против окривљеног АА поднео кривичну пријаву Полицијској управи Прокупље због наношења телесне повреде, која кривична пријава је одбачена решењем Основног јавног тужиоца у Прокупљу Кт 698/18 од 29.10.2018. године, јер је утврђено да се ради о кривичном делу лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које се не гони по службеној дужности, већ по приватној тужби у смислу члана 122. став 4. КЗ.

Како из изнетог произлази да је приватни тужилац против окривљеног најпре поднео кривичну пријаву за кривично дело лака телесна повреда која се може гонити и по службеној дужности (члан 122. став 2. у вези става 1. КЗ) и по приватној тужби (члан 122. став 1. КЗ) и да је јавни тужилац утврдио да се ради о кривичном делу из члана 122. став 1. КЗ за које се гони по приватној тужби, то се, у смислу члана 65. став 3. ЗКП, у таквој ситуацији кривична пријава сматра благовременом приватном тужбом ако је поднета у року предвиђеном за подношење исте.

Имајући у виду да је у конкретном случају окривљени кривичну пријаву која се сматра приватном тужбом поднео дана 24.06.2018. године када је предметно кривично дело и извршено, то је приватна тужба правилно оцењена као благовремена од стране

нижестепених судов, јер је поднета у року од три месеца од када је приватни тужилац сазнао за кривично дело и осумњиченог у смислу члана 65. став 2. ЗКП.

С обзиром на изнето, Врховни касациони суд налази да околност, што је приватни тужилац, након доношења решења Основног јавног тужиоца у Прокупљу о одбацивању кривичне пријаве против окривљеног Основном суду у Прокупљу поднео приватну тужбу дана 06.12.2018. године, није од утицаја за оцену њене благовремености.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП оценио као неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и то на вештачењу телесних повреда приватног тужиоца вештака медицинске струке од 09.12.2019. године које је обављено на основу медицинске документације и других података у списима предмета, а не на основу прегледа оштећеног и то без изричитог изјашњења вештака да преглед није неопходан, што је у супротности са одредбом члана 127. ЗКП.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног, иако се формално позива на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, изнетим наводима захтева не указује да је наведено медицинско вештачење само по себи или по начину прибављања у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку, већ оспорава сам начин вештачења телесних повреда приватног тужиоца и садржину наведеног налаза и мишљења чиме оспорава оцену овог доказа и таквом оценом чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.